

Den ledsna kocken

Bea vaknade med ett ryck på tisdagsmorgonen, hon satte sig upp, sen kom hon på att det var tisdag, hon la sig ner igen.

- Inte tisdag, mumlade hon för sig själv.

Idag var det fisk i skolan, Bea tyckte inte om fisk.

- Undra hur det känns att vara en kock, tänkte hon högt.

Bea hade aldrig sett skolans nya kock, han var inne i köket varje gång hon hade lunch. Han var ny på skolan men hade tydligen arbetat som kock i 10 år.

Hon ställde sig upp och satte på sig kläderna väldigt långsamt, sen gick hon ner för trappan lika långsamt som när hon satte på kläderna. Hon åt frukost långsamt. Bea ville inte till skolan.

- Du måste skynda dig att äta, sa mamma stressat, jag försov mig, skolan börjar om en kvart.
- Okej, sa Bea.

Bea åt upp det sista av maten, sen gick hon och borsta tänderna.

- Hej då mamma, sa Bea.
- Hej då gumman, sa mamma, ha det så bra i skolan nu.

Bea gick ut genom dörren. När hon kom fram till korsningen där Asta och Cesar brukar stå så stog dom inte där. Dom har nog redan hunnit till skola tänkte hon.

När Bea kom till skolan så hade alla redan gått in i klassrummet, hon tog snabbt av sig skorna och jackan, hon hängde upp ryggsäcken och sprang in i klassrummet.

Det var matte, Bea tyckte om matte.

Efter matten var det Svenska, vi skrev en fakta text om skogar. Efter svenskan var det rast.

Bea spelade fotboll på rasten, Asta och Cesar spelade kula.

När rasten var slut så var det bild, Cesar var bäst i ABC-klubben på att rita.

- Nu ska vi rita en skog som vi ska sätta fast bredvid era faktatexter, sa Olle.
- Okej sa alla i klassen.

Sen var det lunch. Bea satte på sig skorna långsamt.

- Sist det till matsalen är en ruten morot ropade Cesar.

Bea som var en riktig tävlingsmänniska kunde inte låta bli att glömma bort att det var fisk till lunch. Bea sprang efter Asta och Cesar.

- Nu kommer jag ikapp skrek Bea efter dom.

Bea kom etta, Asta kom tvåa och Cesar kom sist.

När Bea kom in i matsalen kom hon ihåg vad det var för mat, FISK!!

När Asta, Bea och Cesar skulle ta mat så kom kocken ut ur köket, han hade tårar i ögonen.

- Ser han ut så, viskade Asta förvånat.
- Tydligen, viskade Cesar tillbaka.
- Det ser ut som att han har gråtit, viskade Bea.

Asta, Bea och Cesar tog varsin litet salladsblad, när kocken såg det satte han händerna för ansiktet och sprang in köket.

Bea pratade inte på hela lunchen, hon tänkte på kocken. Bea kände igen honom, hon vet inte hur eller varför men han var bara bekant.

När skolan var slut så gick Asta, Bea och Cesar ut i hallen, dom andra hade redan gått till Matsalen för att äta mellis.

- Jag tyckte att jag kände igen kocken sa Bea.
- Nej, sa Asta, han har ju aldrig gått ut ur köket när vi har haft lunch.
- Jo, jag är helt säker på att jag kände igen honom, sa Bea. Men jag kan inte komma på var jag sett honom förut.
- Du inbillar dig, sa Cesar. Han har ju precis flyttat hit.

Asta hämtade sina skor ur torkskåpet. Hon drog ut tidningspappret hon hade stoppat i dem när dom när de var blöta, knycklade ihop den till en boll och kastade den på Bea.

Bea fnissade till, men rynkade sedan pannan. Sakta vecklade hon upp tidningspappret.

- Jag sa ju det! sa hon och pekade på en bild. Jag visste att jag hade sett honom förut.

På bilden var det en man med kockkläder, under bilden stod det:

Här har vi kocken till Sveriges sämsta Skola, Sveriges sämsta skola heter glimmer dags skolan. Han lagar så äcklig mat att barnen kräks.

Namn på kocken: Bengt Jöransson.

- Det där är vår kock, sa Bea.

- Jobbade han på glimmet dags skolan innan han kom till den här skolan, undrade Asta.
- Tror det, sa Cesar.
- Det kanske var därför han blev ledsen för att vi inte tog någon mat, sa Bea.
- Säker, sa Cesar. Vi kan knacka på köket när vi äter mellis, och då kan vi be om ursäkt.
- Ja, sa Asta och Bea i kör.

När dom kom upp till matsalen så knackade dom på kökets dör.

- Kom in, hörde dom non säga.

Dom klev in genom dörren, på en pall så satt kocken och grät.

- Varför gråter du, undrade Bea fast hon visste varför.
- Jag vill inte jobba som kock, sa han snabbt.
- Men vad vill du jobba som då, undrade Cesar.
- Jag vill jobba som blomförsäljare, sa kocken
- Blomförsäljare, sa Asta, Bea och Cesar i kör.
- Ja, sa han. Men jag vågar inte.
- Vi kan hjälpa dig att våga, sa Bea plötsligt.
- Kan ni, sa kocken lyckligt.
- Klart vi kan, sa Cesar. Vad hade du tänkt att säga?
- Jag vet inte, sa han.
- Då kan vi skriva ett minnes papper tillsammans, sa Asta.
- Tack så mycket, sa kocken.

En vecka senare

- Gå till rektor och gör som vi har tränat på, sa Bea. Du behöver inte vara nervös.
- Okej, sa kocken.

Kocken gick upp till rektorns kontor och knackade på dörren.

- Kom in, sa rektorn.

Koken tog ett djupt andetag och öppnade dörren.

- Hej Bengt, sa rektorn.
- Jo jag skulle vilja säga en sak, sa han. Jag vill inte jobba som kock längre, jag vill bli blomförsäljare. Jag tycker inte att det är kul att stå och laga mat som ingen vill äta.

- Okej, sa rektorn. Så du säger alltså upp dig.
- Ja, sa Bengt. Hej då!

Rektorn han inte säga något mer innan Bengt hade sprungit ut på gården, tackat Asta, Bea och Cesar, sprungit till bussen, åkt till blomaffären och frågat om han fick börja jobba där.

- Absolut, sa kvinnan som stod i kassan. Vi har väldigt många kunder, men nästan ingen personal. Du börjar på måndag klockan 09:00.
- Tack, sa kocken glatt och sprang till bussen igen för att åka hem och slänga sina kockkläder.

Författare: Molly Wiggerud